

Om jag visste del 7

Jag klev upp ur vattnet och sedan satte jag mig på mossan. Jag skakade av sköld. Jag tittade på honom.

- Fryser du inte? Frågade jag.

- Nej, inte precis, svarade han. Jag kan torka din kläder.

Efter ett tag såg jag hur ånga steg från hans kläder. Jag gapade. Han tog tag i min ganska förstora vita tröja, mitt under linne och samma med jeansen som var trekvarts jeans. Han tittade bort och rodnade. Jag kom en ide.

- Vart ska du? Undrade oroligt.

- Jag går till ängen, sa jag. Jag kan värma mig själv där.

- Men dina kläder är snart klara, sa han.

Jag hade inte tittat på honom, utan hade underhållit mig med en nyckelpiga som jag hade hittat på marken. Jag tittade på honom. Sedan började jag skratta. Jag ramlade omkull och höll mig för magen. Han hade på sig mina bundna runt midjan, tröjan var för lite för honom så att det såg ut som en magtröja på honom och linnet! Det såg nästan ut som en bikiniöverdel på honom.

- Vad är det? Frågade han oroligt, när jag hade skrattat i tjugo minuter.

- Men det är bara hur du ser ut i mina kläder! Sköt jag.

Han tog av sig mina kläder och gav mig dem och sedan klädde han på sig sina egna kläder. När jag hade skrattat klart tog jag på mig mina kläder. Det kändes som om de var styrkta. Den nästan brände på huden, men det var på gränsen. Jag blev snart varmt. Jag hade snubblat över en sten och sedan hade jag åkt iväg med strömmen en ganska bra bit. Inte konstigt att jag hade fått kramp, tänkte jag. Jag hade ingen mobil, den hade åkt i vattnet och vi skulle nog inte hitta igen den. Exander hade inte heller någon mobil. Jag tittade upp på honom. Han var verkligen snäll. Vi var på väg mot en lite by som vi kanske kunde fixa oss en telefon. Vi satte gick upp för ett berg och sedan satte vi oss på toppen för att kolla vart närmaste by låg. En i nordost, en liten bensinmack mitt ute i ingenstans, det fanns en restaurang där och ett hotell där också. Jag sprang ner med Exander för berget. Jag kände mig hungrig, så att jag sprang iväg för att jaga. När jag kom tillbaka hade han försvunnit. Jag tittade överallt. Efter en timmes ropade och sökande hittade jag honom en blod pöl.

- Exander! Skrek jag. Vad har hänt?!

- De, viskade han. De vill ha dig tillbaka. Du måste fly!

- Men jag kan ju inte fly utan dig! Sa jag förtvivlat.

Jag lyfte honom och sedan sprang jag iväg till bensinmacken med restaurangen och hotellet. Blodet droppade allt med ju längre jag bar honom. Jag lade ner honom och sedan sprang iväg för att hämta vitmossa. När jag kom tillbaka var han alldeles blek i ansiktet. Jag satte vitmossan i såret och sedan rev jag loss av bit av min förstora tröja. Jag lindade den runt honom och sedan lyste jag upp honom och sedan sprang jag vidare. Det var bara macken som var öppen.

- Snälla hjälp mig! Sa jag när jag kom in genom dörrarna.

Alla tittade på mig, sedan såg jag på deras blickar att det var De.

- Spring, viskade Exander.

- Jag lämnar dig här, sedan så kommer jag tillbaka och hämtar dig, viskade jag i hans öra.

- Bara du räddar dig själv! Väste han.

Jag släppte honom, trots att det inte var så smart. Ingen hann reagera på min reaktion. Jag sprang allt vad jag

hade. Jag trängde mig igenom en grotta. Hoppas att dem inte kommer igenom, tänkte jag och bad. Jag hoppade ner i en källa som fanns där inne. Jag tog ett djup andetag och sedan hoppade jag i. Jag simmade allt längre och längre ner. Till slut kände jag botten. Jag hade slut på luft. Vad skulle jag göra? Jag kände mig omkring i den lilla källan och sedan kände jag en hand ta tag om min vrist och dra mig bakåt. Jag skrek, men skriket vart bara till bubblor. Sedan så blev mitt skrik verkligt. Det var kallt och mörkt

- Schh! Väste någon. Du kan inte skrika!

- Vad vill ni? Pep jag skrämt.

- Vi vill dig inget illa, sa någon.

- Men ni har ju fångat mig, sa jag. Ni kan ju döda mig nu! Döda mig då!

- Vi vill dig inget illa! Väste personen.

- Vilka är vi?

De kunde inte säga. Jag satte ihopkrupen och frös. Jag kom plötsligt på att Exander var vid bensinmacken. Men jag kunde ju inte springa tillbaka och hämta honom, för då skulle De komma och ta mig. Jag väntade kanske i fyrtiofem minuter innan jag våga prata igen.

- Kan jag gå nu? Undrade jag.

Inget svar.

- Hallå? Sa jag lite högre.

Jag vågade tillslut att krypa och känna mig fram. Jag hade hittat tre hål i som kallade grotta. Den som jag hade suttit framför kröp jag in i. Jag såg ett litet ljust längst fram. Jag kröp lite snabbare. Det var en buska framför. Flyttade försiktigt busken så att jag kunde krypa fram. Det var ett litet hus. Jag kröp fram när jag hade kommit fram till framsidan så såg jag att det var bensinmacken. Jag tittade igenom fönstret och såg att Exander hade fått bandage runt såret och han satt på en stol och pratade med han som ägde macken. Jag gick in. De tittade på mig.

- Jennie! Ropade Exander.

- Är det där den där Jenniefer? Frågade killen som ägde butiken.

- Ja, det är det, svarade Exander.

- Vad händer? Frågade jag förvirrat.

- Ne, inget, sa Exander.

- Ni ska få sova i lagerrummet tills dem där konstiga typerna har dragit, sa kille som ägde stället.

- Men får vi någon mat? Undrade jag.

- Jadå! Ni kan ta vad ni vill, sa han. Ni kan skicka ut en lapp genom springan mellan dörren och golvet. Så kan vi kommunicera så att ni får mat. Varmkorv, hamburgare, kaffe, vatten och ja allt...

- Okej, men finns det någon toa?

- Det finns en utanför, men det finns en gömd dörr bakom alla toapappersrullar som finns där, så att ni kan ju alltid gå den vägen.

- Vad bra!

- Jenniefer! Viskade Exander. Vi måste till lagret!

Jag tittade bakåt och såg att De var på väg. Exander tog i min hand och vi sprang bakom disken. Jag snodde åt mig en varmkorv och sedan svängde vi till vänster. Jag fortsatte att springa men Exander framför mig. Vi var i en smal korridor och sedan svängde vi höger och där fanns det fem olika dörrar. En framför oss två höger om oss, och två vänster. Exander tog den andra till vänster. Jag följde efter honom och sedan vart

allting svart.

- Vart är vi? Viskade jag.

- Vänta, viskade Exander.

Jag hörde att han hasade sig fram mellan alla sakerna. När jag hade vant mig vid mörkret så såg jag en massa skelett. Jag skulle precis skrika när jag kom på att jag inte fick göra för mycket väsen. Jag höll handen för munnen för att kväva skriket. Jag tittade bara på skeletten. Jag undrade vad det här var för ställe.

- Exander? Viskade jag.

Inget svar.

- Exander! Fräste jag. Det är inget roligt!

- Hjälp! Hörde jag. Jag har fastnat!

- Vart är du? Viskade jag.

Jag trevade mig fram och sedan kände jag en fot. Jag försökte att hålla mig så långt borta från skeletten. Jag ryckte och drog i foten. Jag hörde irriterade röster utanför. Jag puttade på honom med panik. Jag fick in honom tillslut och sedan kröp jag in jag med. Jag visste inte vart vi var. Jag tog en tom kartong och drog den framför hålet. Precis när jag hade fått kartonen på plats så öppnades dörren.

- Iih! Skrek någon, det var en tjej det hörde man på skriket.

- Vad är det Lucy? Frågade någon.

- T-ti-titta! Stammade hon.

- Men vad i helvete! Sa killen.

Tjejen som hette Lucy höll handen för munnen och tittade skräckslaget på skeletten.

- Här kan hon inte vara, vi skulle ha hört henne skrika i sådana fall, sa någon annan.

- Vad är det i de andra rummen?

- Det är bara samma.

Killen som ägde stället hade ljugit, han jobbade säkert för De. Jag kände att det mjuka jag hade landat på hade blivit till ingenting.

- Vad gör du? Viskade jag nästan hörbart. Jag hörde att det stökade utanför kartongen.

- Kom, viskade Exander. Jag har hittat en utväg!

Jag släppte kartongen. Jag tryckte fötterna mot ena sidan av det lilla utrymmet vi var i och ryggen mot den andra. Jag gick ner med fötterna och sedan flyttade jag ryggen medan jag tryckte armarna mot de andra två andra väggarna som var på sidan av mig. På det sättet kom jag sakta med säkert framåt. Tills slut hade nått botten. Jag tittade efter Exander men han såg inte till någonstans.

- Vart är du? Viskade jag.

- Här! Jag har hittat en väg ut! Viskade han tillbaka.

Jag följde hans röst och sedan ramlade jag ut utan förvarning. Jag landade i en vattenpöl. Det åka vatten överallt. Jag såg att vi var i en glänta där gräset hade torkat, det var gult. Solen lyste på en lugn bäck. Några meter bort var det ett litet vattenfall. Det var härligt att bara lyssna. Solen värmdde mig och jag bara stod där och lyssnade. Snart hörde jag en smäll och sedan någon som svor.

- Helvete också, hörde jag. Vilken väg ska jag ta?

- Exander! Viskade jag och drog i hans tröja.

- Vad är det? Frågade han.

- De kommer efter oss! Sa jag skräckslaget. Vi måste stoppa hålet.

Jag hann inte säga något mer innan Exander hade lyft en stor sten och sedan hade proppat in den i hålet som vi hade kommit ut ifrån.

- Släpp ut mig! Hörde man dämpat, men innan vi hann börja få skuld känslor för personen som satt fast där inne.

När vi hade kommit tio meter bort hörde man att det var fler som hade kommit.

- Akta på dig! Fräste någon. Först och främst måste vi få den här stenen ur vägen. Dem måste ha kommit långt!

Jag tog Exander i handleden och började springa.

- Vad är det? Frågade han förvirrat.

- De kommer, sa jag. Jag hörde att dem hade kommit till stenen. Vi måste komma så långt ifrån dem så möjligt.

- Men det är väl klart! Sa han.

- Ja, sa jag. Det där lät sjuk. Det är såklart att vi måste det!

Jag hade inte tänkt på det, men jag kunde prata med andra vampyrer via tankar. Jag kunde ju också.

De är efter oss! Jag och varulven försöker att hitta skydd så att...

Varulven?! Du kan inte och får inte tillbringa tid med varulvar.

Men dem vill till Five! Vart är ni?

Det kan vi inte säga.

Nä, nu i helvete får du väl säga vart ni är! Skrek jag i mina tankar.

Men vad fan kan vi kan göra åt att ni blir jagade av De?!

Men gör vad ni vill med oss! Nu skiter jag i er! Jag behöver inte er!

Vad bra, för vi behöver inte dig heller.

Jag kände hur tårarna ville tränga fram. Jag lät dem rinna ner för mina kinder. Jag ökade farten när jag sprang.

- Vad är det? Frågade Exander.

- Det behöver du inte bry dig om! Fräste jag.

- Jo det behöver jag! Envisades han.

- Jag kontaktade Kimz och alla de andra, sa jag. De säger att jag inte får umgås med dig, hur töntigt det än låter. Och så bryr de sig inte om oss om vi dör!

- Kom här, sa Exander och vi sprang uppströms i en bäck.

Jag följde bara efter honom. Efter en kvart hade fötterna domnat bort, men jag fortsatte att springa. Efter en halvtimme stannade Exander vid ett litet hus.

- Här, sa han. Här kan vi stanna, ett litet tag.

- Men vi kan ju inte bara bryta oss in! Sa jag.

- Bryta sig in eller dö? Frågade han.

- Bryta sig in, svarade jag.

Jag lade mig på bäddsoffan inne i stugan. Jag brydde mig inte hur det såg ut. Jag somnade nästan på direkten. När jag vaknade hörde jag hur Exander låg och snarkade inne i sovrummet på sängen. Jag gick in och såg att han tog upp hela dubbelsängen. Jag gick ut för att ta en nypa frisk luft. Jag stod där ute och bara njöt av den svala luften. Det var fullmåne vid det här laget.

Kommer jag att klara detta? Frågade jag mig själv.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren MakingSignals med Poeter.se id #31640 innehar upphovsrätten